

Мудрі думки

Цитати українських письменників

Григорій Сковорода

Любов виникає з любові; коли хочу, щоб мене любили, я сам перший люблю.

Не все те отрута, що неприємне на смак.

Скільки зла таїться всередині за гарною подобою: гадюка ховається в траві.

З видимого пізнавай невидиме.

Як ліки не завжди приємні, так і істина буває сувора.

Ліна Костенко

Людам не те що позакладало вуха — людам позакладало душі.

Я Вас люблю. О як я Вас люблю! Але про це не треба говорити.

Скільки років кохаю, а закохаюсь в тебе щодня.

Жінки довше переживають образу, незалежно від того, вони образили чи їх образено.

Я тільки не розумію, чому канадський прем'єр-міністр може проїхати до парламенту на ковзанах по замерзлій річці через всю Оттаву, а у нас людей розкидають мало не в кювети, коли їде якась цабе.

Жінка — як музика, її можна любити, навіть не дуже розуміючи.

У кожної нації свої хвороби. У Росії — неввічливість.

У кожної влади в генах — знищити журналіста, придушити письменника, перехопити всіх, хто бачить її наскрізь.

А ви думали, що Україна так просто. Україна — це суцільна пер. Україна — це екскурсія. По ній пройшли всі катки історії. На ній відпрацьовані всі види випробувань. Вона загартована найвищим гартом. В умовах сучасного світу їй немає ціни.

Люди не знають, кого вибирати, бо не можна ж вибрати когось з нікого.

Мабуть, у всіх родинах буває оце переродження в побут. Будні роблять людей будденними.

І жах не в тому, що щось зміниться, — жах у тому, що все може залишитися так само.

Ми унікальна нація. У нас хліборобів морили голодом. Режисери ставили спектаклі у концтаборах. Поетів закопували у вічну мерзлоту. У кого ще є атомний саркофаг? А у нас є.

А секунди летять. Отак можна вмерти й нічого не встигнути. Встигаєш тільки втомитися.

Василь Симоненко

Немає нічого страшнішого за необмежену владу в руках обмеженої людини.

На цвинтарі розстріляних ілюзій уже немає місця для могил.

Вірнішого і сердечнішого побратима, ніж папір, я не знаю.

Живе той, хто не живе для себе, хто для других виборює життя.

На світі той намудріший, хто найдужче любить життя.

Світліни з архіву Володимира Сапона

Сорок років тому. Володимир Сапон і Абрам Кацнельсон перед установчими зборами Чернігівської обласної письменницької організації. Читальний зал обласної бібліотеки ім. В. Г. Короленка. 3 грудня 1976 р.

Знімок Володимира Муравейникова.

40 років обласній організації Спілки письменників

Свято з нагоди ювілею провели в обласній бібліотеці ім. В. Короленка. Голова обласної організації Олена Конечна наголосила, що саме в цій бібліотеці 3 грудня 1976 року відбулися установчі

збори організації. Вона розповіла про літературний процес на Чернігівщині.

Учасник установчих зборів, поет, лауреат Національної премії України ім. Т. Шевченка Дмитро Іванов розповів про події 40-річної давнини, спілкування письменників-початківців із відомими поетами Дмитром Куровським і Кузьмою Журбою. Поет і журналіст Олександр Олійник представив фотолітопис життя обласної організації НСПУ, а головний редактор

часопису «Літературний Чернігів», прозаїк Михась Ткач розповів про свій шлях до Спілки.

Була розгорнута книжково-ілюстративна виставка, представлено сигнальний екземпляр бібліографічного покажчика «Літературні премії Чернігівщини», що готується до видання в бібліотеці.

Пісні на слова чернігівських поетів співали артист театру ім. Т. Шевченка Едуард Брагіда, сестри Тетяна та Інна Чабан.

Представлення книги Юрія Сбітнева «Великая княгиня»

Презентація відбулася в обласній бібліотеці ім. В. Короленка.

Автор є членом Спілки письменників Росії, від 2014 року — членом Національної спілки письменників України.

Коріння Ю.Сбітнева походить із Новгород-Сіверського, де кілька століть жили його пращури.

Юрій Сбітнев проявив себе як прозаїк, поет, драматург, історик. За радянських часів був знаний як «співак сибірської Півночі», написав про неї понад двадцять книг, перекладених багатьма мовами світу. Також він автор численних радіо- й телепередач, сценаріїв до трьох художніх фільмів. Останні чотири десятиліття письменник присвятив вивченню літописної спадщини Стародавньої Русі. Ця праця завершилася написанням роману-дилогії «Великий князь». У 2010 році в Чернігові побачила світ книга «Тайны родного слова».

Борис Олійник ЯЛИНКА

І сірий зайчик, такий маленький, такий... один.
І вовчик-братик, і біла білка, і хитрий лис...
Куди розбіглись, куди сховались — агей, куди? Не чуть нікого.
Скінчилась казка давно... колись.

Над синім бором, над сивим бором, в рудих корчах мела-крутила, ревла і рвала крута зима.
Прибигь сховатися під ялинку малий зайчак, заплакав гірко, бо вже ялинки тії нема.

Купив я вчора її на торзі і в дім заніс.
Поставив гордо: вона сягнула верхів'ям крокв.
Круг неї грають в дитячу щирість лукавий лис,

лякливий заєць, кокетка білка і лисий вовк.

Ах, що зі мною? І як це сталося, і де, й коли, що я всміхаюсь, де треба бити, щоб стигла кров?!
Мене ж по спині по-братськи ляска лукавий лис, лякливий заєць, кокетка білка і лисий вовк.

Вони не з казки, вони реальні, як п'ятаки.
Вони все ділять, вони все важать, кому дають.
І я між ними, а отже, й з ними у дві руки жбурляю казку на рахівницю і... продаю.

Так що це сталося зі мною, друзі, і де, й коли?!
Я вийду з хати у срібний вечір до яворів.
Порожнє серце моє не гріє і не болять. Порожні зорі,

порожній місяць, що одгорів.

Згоріла казка... Прийшли турботи, сухі, як хмиз...
Це хто ще шепче і припадає до рукава:
— Дивись... Дивись...
Он за ялинку сховався лис, і вовчик-братик біжить до нього погостювать...

— Це ти, мій синку?!
Ти віриш в казку?!
Стривай... посидь.
Ти віриш... Вір же — і ні на хвилю не похитнись!..
Я не відкрив, що то сусідські жирують пси, хай буде вовчик, хай буде братик і хитрий лис.

Ти візьмеш, сину, мене з собою в моє колись? Ми підем разом із малюками у царства ті, де два ведмеді горох молотять і ходить лис, де білка лущить горіхи дивні

і золоті.

Це буде завтра... А зараз, сину, я повернусь у ситу хату, де з лисим вовком — лукавий лис.
Там з перехрестя смуну ялинку я виверну, візьму на руки і понесу її у мудрий лис.

І прийде ранок, і встане сонце, і сніг, і день.
І буде казка, і буде білка, і хитрий лис, і сірий зайчик своїми лапками припаде до ніг ялинки, що повернулася в моє колись.

Простить, синочку, і біла білка, і хитрий лис, що я на хвилю згубив дорогу і... постарів.
Дивись: вертають з полону меблів ялини в лис... І ми вертаєм... у вічну казку... до матерів.

Цікаве про українських письменників

Валерій ШЕВЧУК
Із книги «Із вершин та низин»

За оповідання — в тюрму

У другій книжці часопису «Громадський друг» за 1878 рік надрукували оповідання Михайла Павлика «Робенщукова Тетяна», де було поставлено питання про можливість шлюбного розлучення. У той час письменник відбував кару з процесу 1877 – 1878 років, відтак на нього звалися ще й пресовий процес за це оповідання. Наївно виправдовуючись, Павлик не зміг перекопати суддів і присяжних на 6 місяців в'язниці. Не бажаючи відсиджувати після трьох місяців ще півроку, Павлик виїхав до Женевы, де прожив майже два роки, працюючи у спілці з М. Драгомановим. Відсидів своє він уже по поверненні.

Небувалий факт

Наприкінці 1884 року помер у Львові А. Нарольський, який, будиши невірним, звелів поховати себе без священника. У похороні взяв участь і виступив із промовою над могилою про заслуги чесного чоловіка М. Павлика. Небувалий факт похорону без священника був сприйнятий як демонстрація і викликав обурення в реакційній частині галицької суспільності. Павлика позбавлено можливості працювати, в нього відібрали переклади для «Бібліотеки найзнаменитіших повістей», у газеті «Діло» з'явилася стаття під заголовком «У мутній воді», в якій сповнення скромного бажання Нарольського розвінчувалося як «фанатична, згубна для загального діла демонстрація».

Буденний Панас Мирний

Працюючи начальником першого відділу Полтавської казенної палати, Панас Мирний виявляв надзвичайну службову справність, по-товариському ставився до своїх підлеглих, ніколи не розбираючи рангу, любив пожартувати. Сміявся він якось стримано, граючи блискучими й пронизливими сірими очима, що їх по-особливому примружував під волохатими бровами. Ходив характерною дрібною ходою, начебо приволочучи ноги і не згинаючи їх у колінах. До молодших співробітників ставився без пихи, неприступності, але й без фамільярності, просто й чемно. Перед роботою обходив своїх підлеглих тихим, спокійним кроком, тепло й м'яко вимовляючи своє незмінне «Доброго здоров'я» і привітно позираючи крізь великі золоті ясно-синяві окуляри, злегка потискуючи сухорлявою невеличкою костистою рукою руку того, кого вітав.

До одруження, а одружився він пізно, в 40 років, Панас Мирний жив у двох кімнатах на Монастирській вулиці, були вони чисті й затишні. У його спальні не бував ніхто, а вітально обставлено було найпростіше: стіл, канапа, кілька стільців, шафа з книгами, на стінах — кілька акварелей з українського народного життя і два круглі теракоти: барельєф П. Куліша та Д. Гарібальді. Після обіду письменник завжди спочивав, дуже любив чаювати. Одягався у простого крою темну одягу, зазвичай ходив у чорному двобортному піджаку, у високій випрасуваній глухій сорочці з чорною краваткою-бантом. Навесні й восени носив круглого чорного бриля, влітку — такого самого фасону бриля солом'яного, взимку — смушеву шапку. Незмінним супутником Панаса Яківича взимку й улітку була парасоля, всякчас товаришував йому рудий брезентовий складений портфель, що його письменник холодної пори і в негоду чіпляв на ремінець через плече. Працював удома так, що іноді, вже на світанку (годині о 3 – 4), дуже стомлений засинав. О 9-й годині ранку щодня йшов на службу, несучи із собою повний паперів портфель.